

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Αἰθουσος θεμελίου, εἰκοσι καὶ ἑνέα,
τρέχω κακῶς γὰρ νὰ μάθω νέα.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννὰ καὶ ἑξακόσα,
νὰ πλάσις στὰ νέφη πετώσα.

Χίλια καὶ ὄγδοντα ἔτη,
καὶ κατὰ θά μᾶς φέτη.

Λίγοι στίχοι μετὰ πόνου
στὸν Διὰδοχον τοῦ Θρόνου.

Ἐσ' εἶσαι μέλλων Βασιλεῦς... πρὸς τί λοιπὸν λυπεῖσαι;
πρὸς τί καὶ πόνος καὶ ἡ χολή;
μήπως ἡ πρώτη κεφαλὴ
τῶν κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν δυνάμεων δὲν εἶσαι;

Γιατὶ καὶ Σὺ νὰ θάλψῃς καὶ ἡμᾶς νὰ μᾶς λυπῇ;
βλέπε καὶ Στόλους καὶ Στρατοὺς ἀπὸ περσιπῆς,
καὶ ὠδήγει μᾶς ἀφ' ὕψους πρὸς γῆν ἑπαγγελίας...
γὰρ στάσεις μὴ θαυνοῦμαι,
καὶ ἂν στασιάζωμεν ἡμεῖς,
στασιάζει καὶ Σὺ μ' ἡμᾶς ὑπὲρ τῆς Βασιλείας.

Φασουλῆς καὶ Περιελέως, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—

Ἦλθες τέλος, Φασουλῆ,
μὲς' στὴν τόση συμφορὰ μᾶς
τώρα ποῦ δὲν ἀκίλει
ἡ ὁ Σφακίς τὰ σπυρὰ μᾶς.

Ἐλα παρ' ὅσον ἑαυτοῦ σου
καὶ μὴ χάσῃς μὲς' στὴν μύθορα...
ἄς μιν, βλάκα, στὸ Χριστὸ σου
ποῦ ραχάτεες ὡς τώρα.

Στῆς ἡμέρας τόσο τροῦμου
καὶ σὲ τέτοιαις ἐποχαῖς,
σύ, κοπεδόκαυλο τοῦ δρόμου,
ἐμμενς' στῆς ἐποχαῖς.

Φτοῦ' στὴν ἐξίληή σου μοῦρη,
θεῖμα τῶν δεσπῶν ἀχρεῖο...
εἶο σκᾶζει καὶ γαϊδοῦρι
μὲ τὸ φλέγμα σου τὸ κρύο.

Ἐδῶ βαρὺς Ἐγκέλαδος ἐκόλινσε τοὺς Αἰμούς
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλαψε νὰ κάνωμε πολέμους.

Ἐδῶ τὰ κλέβη ἠλάλαξαν
καὶ Κυβερνήσεις ἄλλαξαν,

μήτε τὸ σαραντάμερο δὲν πρόκαιες τοῦ Ράλλη,
καὶ σήμερα Κυβερνήσιν θὰ ῥεθῇ Μαυρομυχάλη.

Μήτε τότε, ἐξίλει μου, ποῦ προσηνέμας τουφέκα
νὰ βοροντήσουν Κορητιά,
μήτε τότε, ποῦ τῶν ἐνῶν ἐγκρεμίζανε παλέκα
τὸ κοντάρι στὸν Φιρκά.

Μήτε τότε δὲν ἐράνης,
πλάσμα γενεᾶς χυδαίας,
ν' ἀνυμνήσῃς ἐν στεφάνους
τοὺς προμηθεύς τῆς ιδέας.

Πῶς δὲν ἦλθες ὡς τώρα, πρῶτον ἄχθος τῆς ἀρσούρας,
ὅπου θέλεις νὰ γελᾷς,
μὴ τὴν Ἀδριανὴν ἐφορούεις
ἀπὸ Τούρκων εἰσβολῆς.

Μήπως μὲ τὸν Κοῦκ ἐπῆγες εἰς τὸν Βόρειο τὸν Πόλο;
μήπως ἦσουν' στῆς δοικαδὲς μὲ τὸν Κόντε τὸν μαριόλο;
Μὴ μετ' ἄλλων διαφόρων τοὺς καίμενους τοὺς θεσμούς
συνεστήσεις, Φασουλῆ;
μήπως σ' ἐστειλάν' στὴν Πόλιν νὰ συσφίγῃς τοὺς δεσμούς
μὲ τὴν Πύλιν τὴν Ῥηϊή;

Σαραντὰ μέραις ἔκανε Πρωθυπουργὸς ἐκεῖνος,
σαραντὰ μέραις ρέθυμο, παροξυσμὸς καὶ θόρυγος.

Σαράντα μέραις μοι γαίης σάν ἔγωγε θηοί,
τὸν ὕπνο δὲν ἐκρίσας, νερό δὲν ἔπι κροῖ,
σαράντα μέραις ἦταν σὰν ἀσπαραγγοὶ τοῦ
καί στήν Περσίδαίς ἐτρέχε τὴν ἀποτυμλιά του.

Ἀδὸ νόταίς ἐκρίσταις δὲ πύρινα χαρτιά,
δὲ νόταίς μίσα στήν Σαρμπού, ἀσπαραγγοί τρώντι,
καί τοῦ πύρινα κατέβαιε τὰ σπικαίμ' αὐτῇ
καί τοῦ Σαρπὸ τοῦ φίλου μας τοῦ πόνεας τὸ δόντι,
καί τρέψι περιμέναν τὰ στελεθὶ πανταχόθεν,
ποὺ καὶ ὁ Σουλτάνος τρώμας καί ἐστρίψε στήν Προῦσα.

Σαράντα μέραις, φασουλῇ, τοῦ νοῦ του τὴν ἐκμάδα
σὲ δράσι λογοκριτικὴ τὴν ἔκανε δυσία,
σαράντα μέραις ἦταν σάν τὸν Τουρκομαδά
καί λέει μὴ δὲν ἄρνευε χωρὶς λογοκρισία.

Σαράντα μέραις ὁκάρωνε πάλι μεγάλα πράγματα,
καί μ' ἄνω κάτω τὰ μαλλιά
ἐβάνησε τὸν Βασιλῆα
μὲς σ' τὰ γλυκοχαρῶματα,
καί νὰ ξυπνήσῃ γύρευε καί τῆς Αἰλῆς τοὺς γάτους
γὰ νὰ τοὺς πῇ πῶς ποντικοὶ τρέφει τὰς θιασμούς τοῦ κράτους.

Σαράντα μέραις μ' ἐν' αὐτὸ καί μὴ ἐξερὶ πατάτα
τὴν λεωφόρον τῶν θεσμῶν περνοῦσε στρατὰ στρατὰ,
ὅμως καὶ αὐτὴ τὸ κόσμημα μίσε δόξης ἀδελφί,
ἀπὸ καρδὴ κατήνησε σάν τὴν ὁδὸν Σταβίου,
καὶ ὁ Ράλλης δὲν κατάρθωσε νὰ φάσῃ μὲς σ' τὴν μέση
ὅταν τὸν εἶδ' ἀνάσκελα βαρὺγόυπος νὰ πέρῃ.

Κι' ἐγὼ τὴν πτώσιν ἐχάουσα ξανθοῦ ρεπουμαλικάνου,
καί τώρα μὲ τῶπομομιλ τοῦ Πύρρου Καραπάνου
τρέχει πυρρόθυρε στυὸς ἀγρούς καί σ' τὰς ἐρήμους πέρα
γὰ καθάρων ἀέρα.

Ὁ φασουλῆς ἐπικροτῶν τὸ πένθημα τῶν ὀπλιτῶν.

Φ.— Ὅρη γερκεῖς ἐκρίταξα καί μαύρης καταισχύνεις
τοῦτο τὸ βασίλειον τῆς νέας Ρωμηοσύτης.
Ἐβλεπα μίαν πόρουν καὶ ἀναιδείαν, βερέμνη,
ὅπου δὲν περιγράφεται καί μ' Ὀθμὰ καλέμ.

Ἐβλεπα τούτους ἐμπαυμούς, ραπισμάτα, κολάφους,
καί μόνιζας ἀναρτήμας ἀπὸ προτόνων τάφους,
καί μόνος ἐβυβρίζα καθ' ἑαυτὸν, σκακίτη
τώρα μεταμορφοῦνται ἐκλήνα, νεφρὸς καί μῆτι,
καὶ ἐδὼ στήν γῆν παντὸς κολοῦ,
παντὸς γενναίου καὶ ὑψηλοῦ,
ἐκον μεταμορφοῦνται τὰ πατινὰ καί τὰλλα,
πῶς δὲν μεταμορφοῦνται φιλοτίμιας, ὀπλῆς.

Κι' ἀμέσως βλέπω σ' τὸν Γουδὶ
κάθε φιλότιμα παιδί,
καί τρέχει κόσμος γὰρ νὰ δῇ
ἀλλοτρίως φιλοτίμους,
ἀμυρεσκί, ἀλλήλους.

Σ' τὸ Γουδὶ, σ' τὸ Γουδὶ,
ὁ λαὸς τραγοῦει.
Πυρπολοῦμαι, σφριγῶ,
καί σονάζω καὶ ἐγὼ:
σ' τὸ Γουδὶ, σ' τὸ Γουδὶ,
μὲ μισοκίτης κλαδί.

Τι πλῆγη καί τι σόλος,
καὶ ἔγας ἑσπερος μεγάλος.
Περσίδαί μὲ πλῆγη
σ' τὸ Γουδὶ, σ' τὸ βουνά.

Τι στρατοῦ πανηγύρι..
μὴ καὶ ἐγὼ σὲ τσαντῶρι
τρέψω μὴ κουραμάννα
καί ξυπνῶ μὲ τὴν θάνα.

Ἐξω σ' τὸ Γουδὶ, παιδιὰ, σφριγὸς πόθων ἂς μᾶς φέρῃ,
γὰ νὰ πάψουν μερικοὶ τὸ γουδὶ τὸ γουδοῦρι.
Ἀλυσμένητὴν βραδεῖα..
μᾶς... τὸ βῆμα σας ταρῶ..
ἔξω σ' τὸ Γουδὶ, παιδιὰ,
ὁ αἰσῆς σ' σάσεως ἔχει.

Κι' ἐγὼ σπῆκων τὸ πλοῖον ἐκ' ὅμου
Σηρατὸς καί Στάλους χειροκροτῶν,
ἐκτός τῶν νόμων ἐπὶ τοῦ νόμου,
ἐκτός τῶν νόμων ἐπὶ αὐτῶν.

Ἐκτός τοῦ νόμου, πῶς δὲν ἐπάρχει,
ἀλλὰ καὶ ἂν εἶναι δὲν ἔχει κέρως,
καί μόνον ἓνας ἐκπρόσωπος
νόμος μεγάλος, τρανὸς, ἀγῆρας,
ὁ τῆς ρεπουλάς καί τῆς κουλιάς,
ποὺ τὸν ἀρεβθεῖ κάθε τσιολιάς.

Ἐκτός τοῦ νόμου, Περσίδαί... γέλα καί σ' μαζί μου,
καί δράμε σ' τὸ Γουδὶ μετὰς φορημάτων ἀλμύρου.
Ἐκτός τοῦ νόμου... πᾶς γέλα μὲ σασφρονόντας βλάκας..
ἐκτός τοῦ νόμου, δηλαδὴ τοῦ νόμου τῆς ἀμάρτας.

Ἐκτός τῶν νόμων, δηλαδὴ τῶν νόμων ἄκου τρέψ
ματάτους καί κλάτους τοῦ Σαρπὸ καί δὲν μίλῃς καθόλου,
τὴν σέσσην δὲ τὴν ἀφρονὴν θαναμῆς τῆς μητρός,
καί δὲν σοὶ καίγεται καφί καὶ Σηρατὸ καί Στάλου.

Εἶναι τιμὴ σου, βρε, νὰ τῆς ἐκτός τούτων νόμων,
ποὺ προκαλοῦν τοὺς σαρκασμούς, τὰ σκακίματα τῶν μόνων.
Εἶναι τιμὴ σου, Περσίδαί, σάν ἄλλος πολιτῆς
τούτους νόμους πάντοτε νὰ τοὺς ἀποκηρύττῃς.

Εἶναι τιμὴ σου καὶ αὐτῶν
νὰ στέκῃς στασιώτης
ἐπὶ σημάτων ὀπλιτῶν,
πολιτῆς στρατιώτης.

Σῆμα, τῶν δρόμων δοῖδε,
καί σ' τὸ Γουδὶ νὰ δράμῃς..